

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESELS DRIEMAANDELIJKS CULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr 22

Kessel treurde bij het heengaan van zijn geliefde meester Louis Van Rompay.

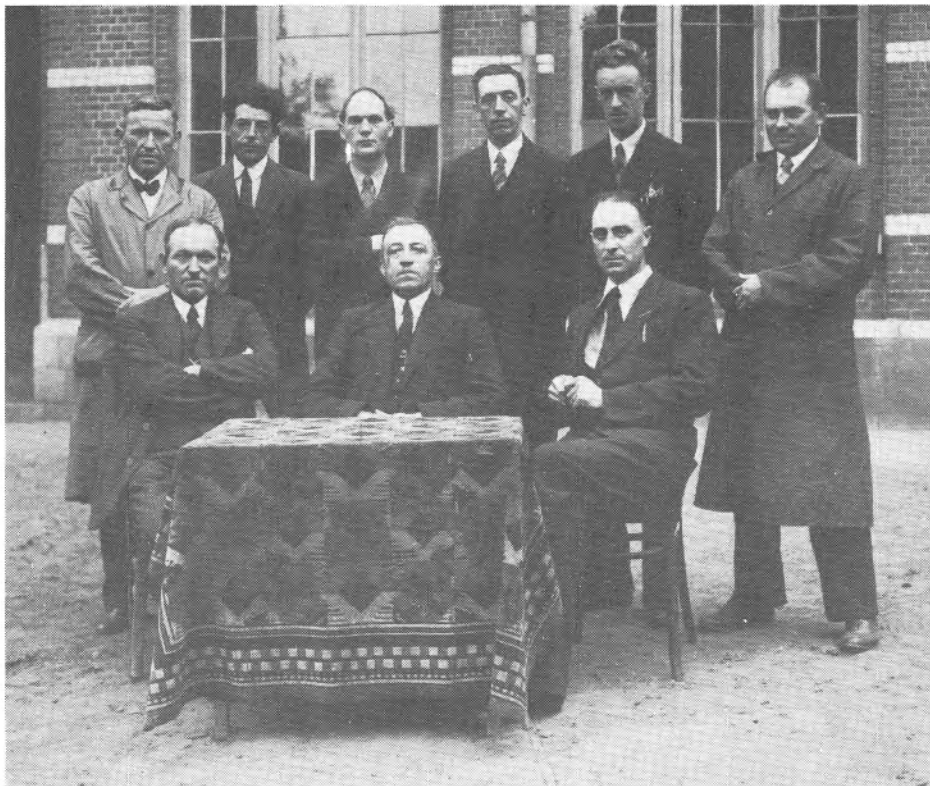
Mei 1977

1

BIJ HET HEENGAAN VAN MEESTER LOUIS VAN ROMPAY

Wij hadden meester Witjes - want zo werd hij door alle Kesselaars genoemd - nog maar zopas een kaartje gestuurd om op onze vergadering aanwezig te zijn. Hij is er niet naar toe kunnen komen ... Zijn plaats zal tussen ons voor altijd ledig blijven.

Niet alleen was hij een trouw en actief lid van onze SALVATOR groep, maar vooral een grote vriend ! Vrienden had meester Witjes overal ! Hij was bij alle mensen van Kessel en velen uit onze naburige gemeenten geliefd. Wij verliezen in hem een typische persoonlijkheid.

Deze onderwijzers hebben een groot deel van onze huidige generatie al dan niet met zachte hand wijsheid en wetenschap ingepompt. De onderwijzer was vroeger de centrale figuur van het dorp; een man die men nooit zal vergeten! Zo iemand was meester Witjes!

Klasfoto van het schooljaar 1958-1959. Bekijk ze maar eens goed. De meesten zijn al vele jaren vader geworden.

Niemand van ons zal het tegenspreken dat ook hij geen gebreken had, maar die kleine tekortkomingen wogen beslist niet op tegen zijn joviale hartelijkheid. Steeds vergastte hij ons bij hem thuis, op de straat, in 't café, ja overal waar je hem tegenkwam met zijn spontane gulle lach die aan ieder van ons altijd een beetje blijheid en levensvreugde gaf. Aan die gulle spontane hartelijkheid van hem kon je niet merken dat zijn eigen leven niet altijd over een pad met rozen liep. Hij had er dan ook sterk behoefte aan bij een of andere vriend zijn hart eens te kunnen uitstorten.

In een dorp weten de mensen alles van mekaar. De goede dingen, maar vooral de minder aangename. Je kan over de zogezegde dorpsmentaliteit urenlang palaberen. Roddelpraatjes zijn niet altijd aangenaam; toch verkiezen wij als Kesselaar de dorpsmentaliteit boven de anonimiteit van de grootstad, waar de mensen hun leven lang, boven, onder en naast mekaar in de grootste eenzaamheid wonen zonder ooit van mekaar zelfs te weten te komen hoe hun buurman heet ...

Meester Witjes was nog een echte dorpsfiguur uit de goede oude tijd, een schoolmeester wiens hart overliep van liefde en genegenheid voor zijn kinderen en zijn school.

Velen onder ons hebben bij hem in de klas gezeten. Wanneer een schoolmeester ons geleerd heeft hoeveel 7 x 7 is en zijn leerlingen op 50-jarige leeftijd met diezelfde onderwijzer uit hun kinderjaren nog altijd bevriend zijn, ja dan heeft die man ons toch nog iets anders meegegeven dan louter 'kennis' zonder hart. Hij schonk ons liefde en genegenheid waaraan onze huidige zieke samenleving toch zo'n behoefte heeft ...

Meester Van Rompay was Salvator zo genegen dat hij de boekjes al zou rondgedragen hebben voordat ze gedrukt waren ! Wij hebben er samen heerlijke uren mee doorgebracht, vooral dan tijdens vergaderingen van de Heemvrienden. Meester Witjes hield van ons Heem, hield van Kessel, hield vooral van d'Elzen ...

Op de hem eigen pittige manier vertelde hij soms het verhaal van een vroegere Kesselaar die heel de wereld had afgereisd. Toen hij die Kesselse wereldreiziger eens vroeg wat dan wel het mooiste was dat hij in de wereld gezien had, antwoordde de globetrotter hem :

'D'Elzen Meester !'
Dat verhaal maakte hem gelukkig want d'Elzen was 't geliefkoosde stuk van zijn Kessels voelend hart !

Hij bezat nog de kunst om met de kleine menselijke dingen en attenties gelukkig te kunnen zijn.

En om dit in memoriam niet droevig af te sluiten - want dat zou hij beslist zelf niet gewild hebben - wil ik nog een kleine anekdote over hem vertellen.

Ik was nog maar 17 jaar oud toen ik met een groep mensen uit Kessel per trein naar Lourdes reed. Die treinreis duurde destijds nog 24 uur. Een ganse dag en nacht heb ik toen met hem in eenzelfde coupé doorgebracht. Geen minuut op deze 24 lange treinuren heeft meester Witjes toen gezwegen. Over alles en nog wat vertelde hij op de zijn eigen typische manier heerlijke verhalen waar je moest mee lachen dat je schokte. En toen wij na 24 uur treinrijden en lachen nog maar 5 km van Lourdes verwijderd waren zei hij : 'Zeg Herman, zoa me na oeik is gen roezenhoedje bidden ?'

Dat roezenhoedje zullen zij zich in het hiernamaals zeker herinneren...

BALSEM OP DE WONDE

1978 wordt het 'Jaar van het Dorp'. Na de operatie 'fusie' zal dus met veel luister een aktie op touw gezet worden om, zoals dat heet, het platteland te valorizeren.

De ministers De Backer (Cultuur en Vlaamse Aangelegenheden), Chabert (Verkeer en Toerisme) en Lavens (Landbouw) hebben, van de luttel

weken die hen nog restten en met in het achterhoofd de nakende verkiezingen, in een bucolische bevolging, de aandacht gevraagd voor de kleinere leefgemeenschappen die van oudsher de dorpen zijn geweest.

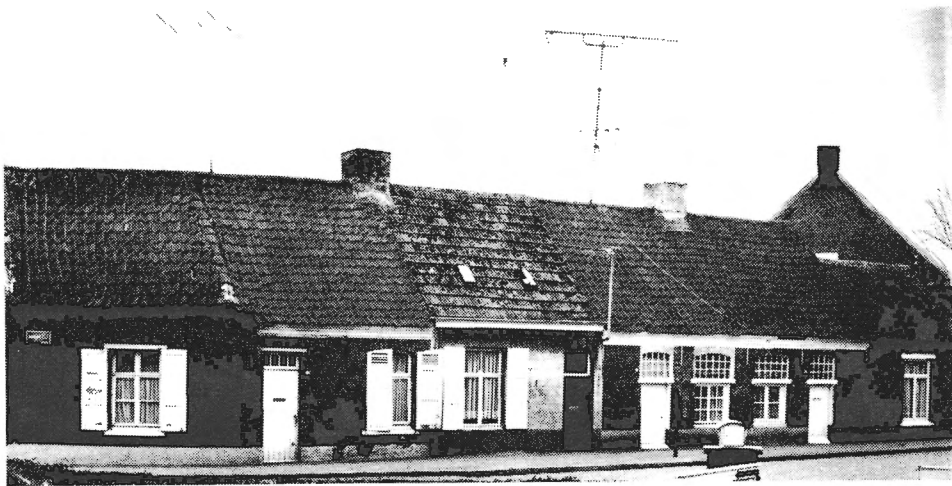
Ongetwijfeld wil men hierdoor beklemtonen dat de fusies van gemeenten, waaruit bijna noodzakelijkerwijze een verstedelijking van de agglomeraties moet volgen, in hoofdzaak om redenen van efficiënt en rationeel beheer werden doorgevoerd, maar geenszins betekenen dat zulks ook het teloorgaan van het dorp moet teweegbrengen.

Het moet zeker een lofwaardig initiatief genoemd worden en de groencomitees en milieuverenigingen kunnen er slechts gelukkig om zijn. Alleen blijft de vraag of het wel mogelijk zal zijn, in gemeenten met verschillende dorpen, het accent te leggen op de delen van het geheel, waar het gebleken is dat het schier een onmogelijke zaak was de eigenheid van het dorp te bewaren, toen het praktisch nog dezelfde omschrijving had als de gemeente, wij bedoelen hetzelfde grondgebied.

Wat onze kleine gemeentebesturen niet hebben gekund, zouden de grote fusiegemeenten wel moeten verwezenlijken. De taak die hier voor deze laatste is weggelegd is enorm groot.

De aandacht gaat dan ook in het bijzonder naar onze 'eigen gemeente' Nijlen en meer bepaald naar diegenen die ons dorp KESSEL aldaar in de gemeenteraad vertegenwoordigen!

Primordiaal stellen wij hier dat er definitief een einde moet komen aan de zo nefaste lintbebouwing, de kanker die sedert jaren intens woekert, ons Vlaamse landschap aanvreet en er mee de oorzaak van is dat o.a. een architect-urbanist met name Renaat Braem België het lelijkste

Waar zijn ze toch gebleven die typische kleine huizekens ' de vier uiterste '

land ter wereld heeft genoemd. Wie even zijn omgeving gadeslaat zal moeten toegeven dat wij op deze weg nog in versneld tempo doorgaan en dat de grondspeculatie hier nog welig tiert. Hoeveel landbouwgrond en natuurgebied is er de laatste jaren verdwenen door onbezonnenheid of voor de lieve centen ? Men kan nu reeds met de ellebogen tasten welke gebieden binnen een paar jaren haast zeker bouwgrond zullen verklaard worden, alle gewestplannen en B.P.A.'s ten spijt ! Papier is zò verduildig en het werk achter de schermen zò lonend !

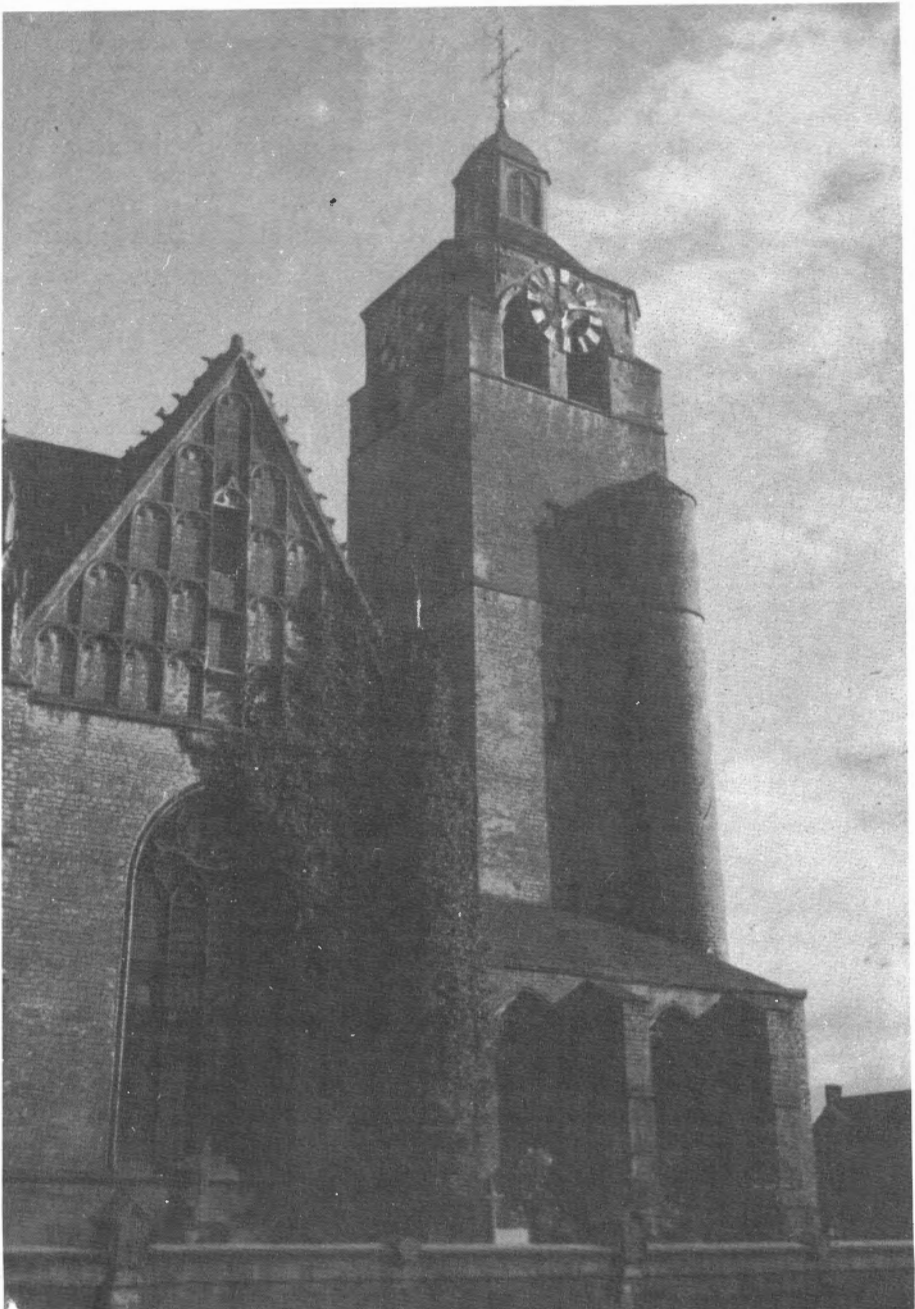
Eigenlijk weerspiegelt het landschap de mentaliteit van een volk. Dit landschap - voor een deel het werk van de mens - beïnvloedt dan op zijn beurt zijn bewoners. Het is ongetwijfeld een aangeboren karakteristiek van de Belg te menen dat de wetten er zijn om overtreden te worden en zijn vindingrijkheid op dat stuk is schier onbeperkt. Het is een nationale sport geworden de overheid in de luren te leggen, al moet gezegd worden dat die overheid dit spelletje dikwijls flink meespeelt, want die overheid zijn ook Belgen ! Corruptie heet dat met een lelijk woord. Naar het schijnt is die afwijking in ons karakter historisch gegroeid : wij hebben vele eeuwen inderdaad vreemde heersers moeten erkennen en dit legt ons misprijzen uit voor alles wat gezag is. Ons individualisme vindt men ook weerspiegeld in de chaotische aanblik die nieuwe woonwijken soms bieden. Men vraagt zich af hoe een dienst als Stedebouw en Ruimtelijke Ordening zo iets samen rijmt en duldt !

Dit alles om U duidelijk te maken hoe zeer wij argwanend staan waar het er zal op aankomen dat het nieuwe gemeentebestuur de wetten en reglementen uiteindelijk zal doen naleven. Want daar zal het om gaan !

Zal men kunnen en willen beletten dat de lintbebouwing vanuit de fusiegemeenten zal voortschrijden naar de kerngemeente toe ? Zal de centripetale kracht niet te groot zijn ? Wij waren het verder zowat gewoon dat onze vroede gemeentevaders meestal nooit zelf onregelmatigheden bespeurden maar slechts optraden - en dan nog node - wanneer de een of andere onverlaat hen daar opmerkzaam op maakte. Dan nog trachtte men veelal een uitweg te zoeken door aan de klager te vragen waarvoor en tegen wie hij (niet zij !) nu precies klacht wilde neerleggen.

Het Jaar van het Dorp zal ons ook de gelegenheid bieden oog te hebben voor de mooie hoekjes van onze dorpen, alsof wij daarop moesten wachten om tot deze bevinding te komen. Salvator heeft zich daar steeds voor beijverd maar heeft weinig gehoor gevonden. Wanneer nu drie ministers zich bij ons aansluiten, mogen wij toch zeggen dat wij in goed gezelschap verkeren.

Dit wijst er nogmaals op hoe verkeerd het was typische plekjes en hoekjes uit ons dorp te laten verdwijnen, terwijl het evengoed anders had gekund. Wij denken hier aan 'De vier uiterste' en meer nog aan het schoolhuis dat beslist een historische waarde had. Waar is de oude klimop tegen de kerk en waar zijn de honderdjarige bomen van de vroegere pastoorij ? Veel uitleg is hier niet nodig; men moet alleen maar kijken en even denken hoe het vroeger was. Wij willen hier tevens wijzen

Orze oude kerktoren met prachtige klimop. Was het werkelijk nodig die te laten verdwijnen?

op de vergissing appartementen te laten oprichten in straten waar deze, gezien het karakter van de omgeving, niet thuishoren. Eens te meer kan men zich hierbij afvragen welke criteria een dienst als Stedebouw en Ruimtelijke Ordening aanlegt om hiervoor bouwvergunningen te verlenen. Moet er misschien nog een dienst opgericht worden voor 'Dorpebouw' ? Wij leven toch in een tijd van specialisatie, nietwaar ?

Maar kom, laten wij niet bitter worden en in de toekomst kijken. Het is nu zo en het is nooit te laat om het roer om te gooien en er wat aan te doen.

Wij rekenen er stellig op dat ons nieuw gemeentebestuur niet in het vroegere euvel zal vervallen en met de nodige goede wil, de nodige durf en de onontbeerlijke visie zal verder bouwen aan de verfraaiing en het behoud van dorp en milieu.

Moge het 'Jaar van het Dorp' hier als een spoorslag zijn voor een nieuwe start !

Zoniet zal men eens te meer moeten beamen dat het weer een klassieke slag in het water is geweest, de zoveelste pleister op een houten been.

Roger Verreydt

POST SCRIPTUM

En toch zouden we bitter kunnen worden. Uitgerekend nu, dat het jaar van het dorp aangekondigd wordt, schijnt de zuidkant van onze gemeente meer dan ooit bedreigd ! De geplande snelweg - 35 m breed - schijnt in een waas van geheimzinnigheid ijverig voorbereid te worden. Eén van de mooiste natuurgebieden, de Bert, d'Elzen, de Bogaertsheide (Muizenhoeve), het Hoeveke van Baeten met enig mooie beukedreef, 't Vagevuur, de Hemel, de Carolusberg in Bevel, vervolgens het meest ongeschonden gedeelte van Nijlen en de honderden prachtige beuken en eiken langs de Bouwelse Steenweg zullen voor altijd verminkt zijn of totaal verdwijnen.

Schepen De Winter heeft zich reeds opgeworpen als een voortreffelijk milieubeschermer. Hij zal de steun nodig hebben van iedereen om deze natuurmoord te beletten ! .. Toch om van omver te vallen wanneer men ons verplicht te reageren tegen de Ministeries van Cultuur, Verkeer en Toerisme en Landbouw. Hebben zij zelf niet de slogan gelanceerd : 1978 Jaar van het dorp, **DOET ER WAT AAN !**

ER ZAT GEEN HULLE

Op 2 augustus 1901 triomfeerde André Dumont. Meer dan twintig jaar had men deze Leuvense professor - met zijn stoutmoedige vooropstelling dat er in de Kempense ondergrond kolen zaten - verguisd en voor gek uitgekreten. Maar twintig jaar hield deze man koppig vol, steeds opnieuw probeerend kapitaal bijeen te krijgen om de dure, vaak mislukkende en steeds maar negatief uitvallende proefboringen te kunnen voortzetten.

Tot hij op die gedenkwaardige dag gelijk kreeg. Te As in Limburg stiet de boor op kolen ! Het Kempens kolenbekken was ontdekt !

De industrie rook geld en een echte boorkoorts golfde over de Kempen. Eerst in Limburg waar de resultaten succesvol waren. Dan westwaarts naar onze provincie toe omdat men vermoedde dat de kolenlagen daar dichter tegen de oppervlakte zouden zitten.

Een Franse steenkoolmijn, tuk op het verwerven van winstgevende concessies, kocht dan ook terreinen aan te Oostmalle, Zandhoven en ook hier te Kessel. Want de geologen, die nu ineens André Dumont door dik en dun volgden, hadden berekend dat te Kessel het kolenhoudend gesteente, het karboon heet zoiets in vaktaal, zeer dicht bij de oppervlakte zou liggen. Om mogelijke concurrenten voor te zijn zou men dan ook zo vlug mogelijk gaan boren.

Naast de Oude Bevelsteenweg (1) werd dan ook een 'plek' aangekocht en reeds in de zomer van 1902 begonnen de voorbereidende werkzaamheden. De voerlieden uit het dorp beleefden gouden dagen. Alles wat nodig was moest immers met paard en wagen vanaf 'de statie' aangevoerd worden. En er werden heel wat reizen gemaakt eer de demonteerbare houten boortoren, de boorinstallatie zelf, de barakken voor het werkvolk en het gereedschap, de ontelbare boorstangen en vooral de stoommachine, die de boor moest aandrijven, ter plaatse waren.

Vrij vlug was de boortoren gemonteerd en reeds op 14 augustus 1902 begon men met de eigenlijke boring. Voor de mensen van die tijd was zoiets gewoon een wonder ! Het was dan ook op sommige dagen een echte 'begankenis' naar de werken. Met open mond stond of zat men te gapen naar de grote stoommachine die een hels lawaai maakte. Zoveel zelfs dat sommigen er 'koppijn' van kregen. In de stille wereld van toen was men zoiets niet gewoon ! Ook op de werklieden geraakte men niet uitgekeken. Ruwe sterke mannen die een vreemde taal spraken. De Franse maatschappij had immers voor de boring beroep gedaan op Duitse specialisten. En voor vele Kesselaars was het de eerste maal in hun leven dat ze die taal hoorden. Eén van die mannen werd zelfs heel speciaal in 't oog gehouden. Een reus van een vent die werkte als een duivel maar ook kon vloeken als een ketter als er iets mis liep. Na enkele dagen ging zelfs 'de spraak' dat hij nog sterker was dan 'Sterke Jef'(2).

(1) De boring werd uitgevoerd in een veld tussen de Oude Bevelsesteenweg en de Voetweg (nu omgedoopt tot Zandstraat). De boortoren stond ongeveer 15 meter oostwaarts van het huis nr. 71 dat nu bewoond wordt door Remy De Laet. Het veld van toen is nu door spontane begroeiing een bosje geworden. De omgeving van nu kan men op geen enkele manier meer vergelijken met de Oude Bevelsesteenweg van 1902. In die tijd was dit een smalle kasseiweg, langs weerszijden en over zijn gehele lengte afgeboord met dichte eiken kanten. Tussen Kessel en Bevel stonden slechts drie huizen : de stenen molen met het molenhuis en dan nog twee hoeven aan de kruising met de Kroonstraat. Eén van de twee hoeven, tegelijkertijd herberg, heette dan ook 'De Kroon'

(?) Algemeen wordt aangenomen dat het de sterkste man was die ooit in Kessel geleefd heeft. Met de 'sterke' verhalen die er over verteld werden zou men een boek kunnen vullen.

Van de eigenlijke boring begreep men niet zo veel. Het waarom van het ononderbroken ophalen en terug laten zakken van de boorpijpen ging een beetje boven het petje van de mensen van toen. Van techniek en industrie was er hier nog nooit sprake geweest. In de grond vonden ze het eigenlijk een beetje gek om hier in Kessel naar kolen te komen zoeken. Het kommentaar was dan ook vrij eensluidend : 'Hoe kan er nu in Kessel hulle zitten'. Want het woord 'hulle' (afkomstig van het Frans Waalse woord 'houille') was hier toen algemeen gangbaar. Sprak er toch al eens iemand het woord kolen uit dan werd die al vlug voor 'strekevent' aanzien.

In tegenstelling tot de boring te Zandhover (3) - die enkele maanden eerder begonnen was, maar, waar op grotere diepte de boor vastliep zodat men van vooraf opnieuw moest beginnen - liep hier alles gesmeerd. Tamelijk vlug - de berekeningen wat dat betreft waren juist - bereikte men de karboonlaag. De promotors droomden reeds gouden dromen. Men was er immers zo goed als zeker van op rijke kolenaders te stoten.

Maar naarmate men dieper in de karboonlaag doordrong, sloeg de zekerheid om tot twijfel. De twijfel groeide tot angst. De angst verkilde tot ontgoocheling om weg te ebben in een totale desillusie ! Want toen men op een diepte van 703 meter door de karboonlaag heenschoot had men absolute zekerheid. In Kessel zou men nooit naar kolen delven. Noodgedwongen kwam dan ook het bevel : 'Stop er mee'. Maar de promotors kenden ook het spreekwoord 'Een slag verloren is nog niet de oorlog verloren' Ergens anders hebben we misschien meer geluk.

Het boorgat liet men voor wat het was. Geruime tijd bleef er nog een beekje stinkend water uitstromen naar de gracht nevens de steenweg. Waar het liep stierf alle plantengroei weg. De mensen zeiden dat het vergiftigd water was. Dit was lichtjes overdreven. Het was alleen zeer zout en sterk zwavelhoudend. Tot ook het boorgat toeslibte en de waterstroom ophield. Het boorveld werd terug verkocht en geleidelijk verdween ieder spoor van wat bij sommigen eens de droom van het zwarte goud had opgeroepen.

De boortoren en al wat er bij hoorde werd dan ook afgebroken en weggevoerd. De waterputten die men bij de aanvang der werken gegraven had - men gebruikte zeer veel water tijdens het boren - werden met dikke eiken balken dichtgelegd en met aarde bedekt (4).

(3) In Zandhoven vond men kolen. Een laag van 1,10 meter dik op een diepte van 710 meter en een laag van 90 cm dik op een diepte van 766 meter. Niet voldoende voor een renderende uitbating.

(4) De putten bestaan nog. In de dertiger jaren heeft men één ervan terug opengelegd. Hij was nog in prima staat gevuld met kristalhelder water. Nu schijnt er niemand nog de juiste plaats van het boorgat en de waterputten te kunnen aanwijzen.

Kan je je voorstellen dat op de Oude Bevelsteenweg juist dezelfde boortoren stond?

Dat de boring volkomen nutteloos was kunnen we echter niet beweren. Tot op een diepte van 703 meter en 60 centimeter weten we nu met een zeer grote nauwkeurigheid wat er onder de grond waarop wij dagelijks lopen te vinden is. Hoofdzakelijk zand, klei en stenen in een oneindige afwisseling van soorten en kleuren. Er zitten zelfs lagen marmer tussen van een onwezenlijke schoonheid. Alleen 'HULLE' zit er niet.

Lode van Regenmortel

DIEPBORINGEN TE KESSEL

In verband met diepboringen te Kessel lezen wij in 'Steden en-Landschapen' Deel 1, 'De Kempen' :

'Primair tijdvak : te Kessel bij Lier vond men bij een diepboring op 524 meter de bovenste Devonische grondlaag met psammieten, een steensoort welke wij ook in de Condrozstreek aantreffen. Deze grondlaag is tot nu toe de oudst gekende in de Kempen,

Te Kessel bij Lier vond men op 475 meter diepte de 49 m dikke Dinantsche kalksteenlaag. Deze grondlaag, van onder vooral zwarte kalksteen (marmer), bevat gewoonlijk van boven reeds kolen, vooral antraciet.

De steenkoollijn : ten westen gaat de grenslijn recht van Kessel naar Woensdrecht; op beide plaatsen vond men geen kolen meer.

Te Kessel heeft de diepboring nog Yperschen grond aangetroffen op 200 m. (afkomstig van de Ypersche zee).

De Rupelse klei vormt een ondoordringbare lijn waarop een waterbekken rust dat door verscheidene artesiaanse putten wordt benuttigd. In de streek Kessel bevindt zich de oppervlakte dezer kleilaag op 40 meter onder het zeevlak, ze is daar 68 meter dik.'

(De archieven der boringen en sonderingen in de Kempen, worden bewaard bij de Geologische Dienst, Eeuwfeestplein, Brussel).

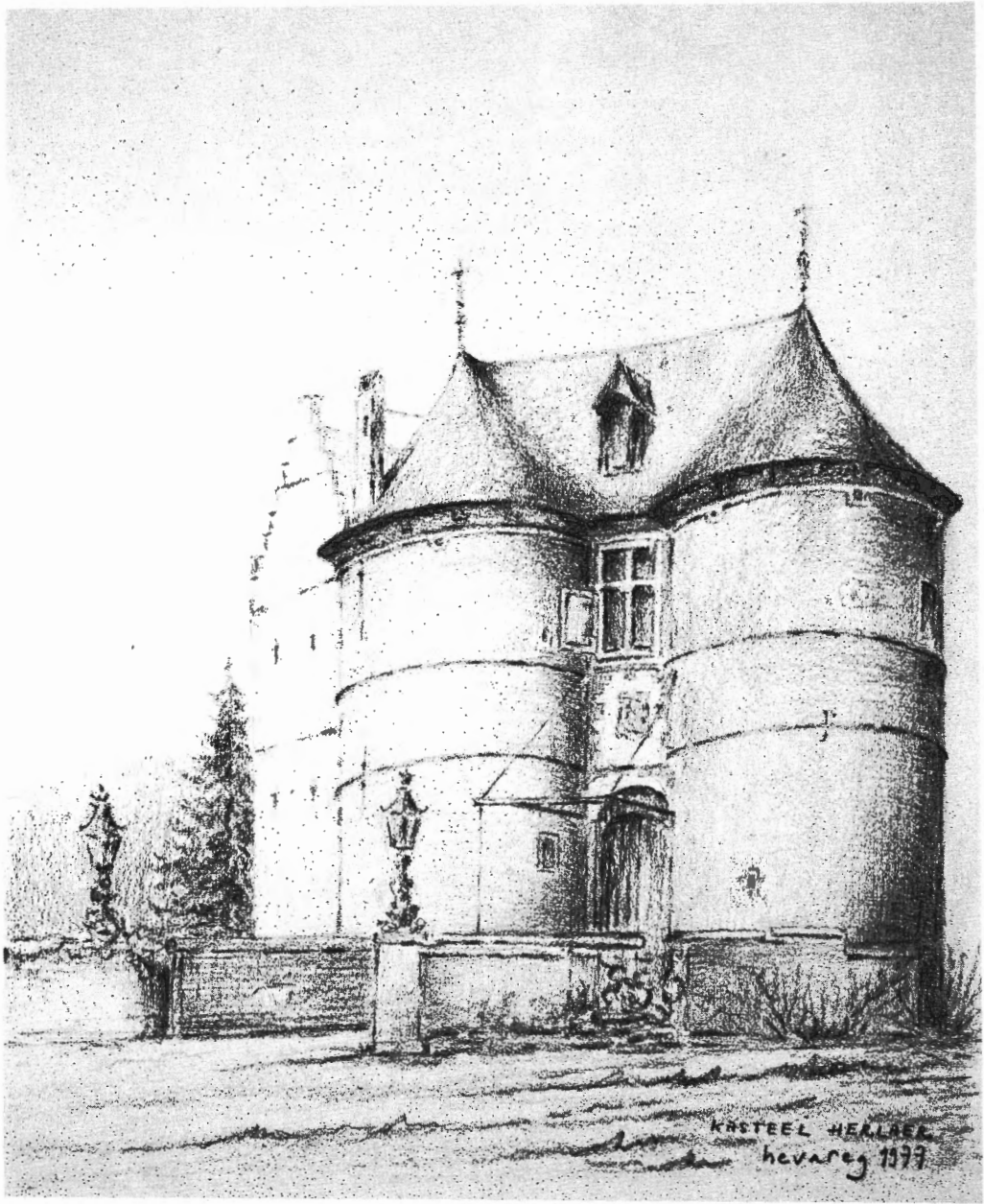
In heel de Netevallei, o.a. ook ter hoogte van het huis ten halve tussen Kessel en Lier, werden in 1955 boringen naar petroleum verricht. Men vond sporen van petroleum doch niet in voldoende mate.

KEN UW STREEK

PER FIETS NAAR HET KASTEEL VAN HERLAAR

Nu fietsen weer volop 'in' is, hebben we nog eens een fietstochtje uitgestippeld. De wegbeschrijving is zo beknopt mogelijk gehouden en als lektuur op zichzelf dan ook oervervelend. Het ritje zelf is echter de moeite waard en wie niet bang is van een beetje fietsen moet het be- slist deze zomer eens afbollen.

We vertrekken in Kessel aan de kerk richting Herentals. Aan de wegsplitsing bij de benzinepomp nemen we de Oude Bevelsesteenweg die we over een flink stuk (bijna 1 km) volgen tot vlak voor het huis met nummer 95. Hier slaan we links af de aardeweg in die we volgen tot aan het kapelletje aan de Kraaistraat. Weer gaan we links; niet zo ver echter want na ongeveer 100 meter draaien we rechts de gruisweg in. Aan de volgende wegsplitsing rijden we weer rechts de 'Lege Baan' op. Nu wordt het gemakkelijk fietsen want we kunnen nu eindeloos ver altijd maar rechtdoor bollen. Wel moeten we na een tijdje de weg Nijlen-Bevel kruisen en later ook de weg Nijlen-Herenthout schuinweg oversteken zodat we nu de Looystraat berijden. Deze baan volgen wij weer over een flink stuk tot waar ze naar links afbuigt. Wij bollen echter altijd maar rechtdoor, eerst de beek over, dan tussen de dennenbossen, waar de weg een zandweg geworden is, onder de hoge beuken tot we niet meer verder kunnen. Hier draaien we rechtsaf. We zijn hier al op het grondgebied van Bouwel en fietsen in de richting Herent-

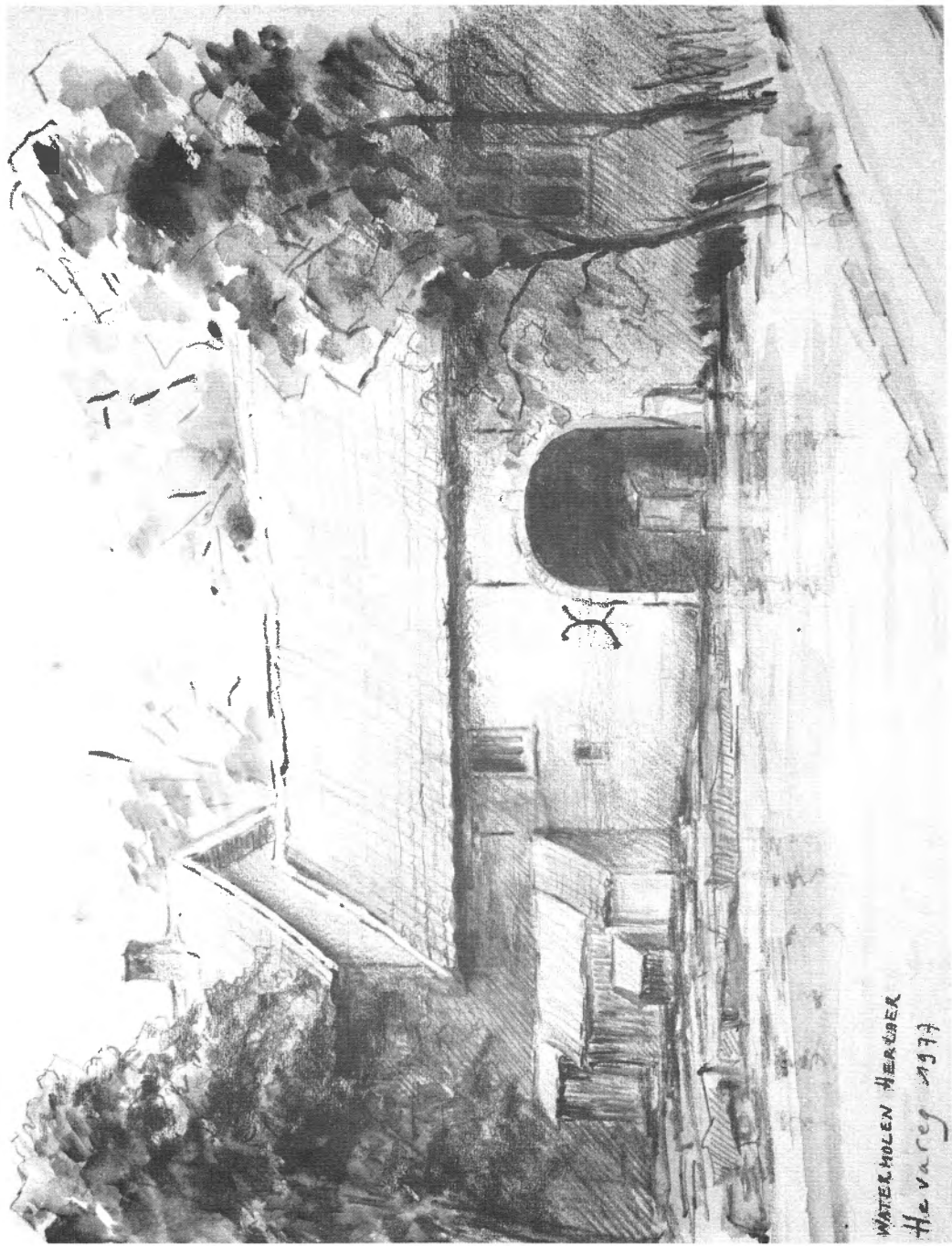

Het kasteel van Herlaar is vele eeuwen oud. Het was vroeger omwald met een slotgracht en versterkte torens. In 1704 werd het kasteel volledig verbouwd. De afgebeelde slot-torens met ophaalbrug dateren uit deze periode.

hout. De omgeving en de weg zijn hier wat minder mooi maar na een tijdje fietsen eindigt deze weg op een betonweg waar we weer rechts indraaien. Vrij vlug komen we nu aan de weg Nijlen-Herenthout die we nogmaals naar rechts oprijden. Lang volgen we deze weg niet want na 50 meter gaan we links langs de gruisweg het bos in. Op het einde van deze kaarsrechte dreef komen we op de weg Bevel-Herenthout. Hier weer rechts. Weer voor niet ver want na 100 meter - vlak naast een electriciteitscabine - terug links de aardeweg in. Op het einde van dat padje rechts maar haast onmiddellijk weer links, het wegeltje naast de bosrand in. Nu moeten we even oppassen want na een tijdje verder fietsen, aan de bungalow links van ons in het dennenbos, moeten we slechts eventjes links en haast onmiddellijk weer rechts zodat we eigenlijk rechtdoor fietsen naast de bosrand. Na een bocht naar rechts en dan weer een bocht naar links, rijden we tussen twee woningen om dan weer aan een bosrand toe te komen.

Hier moeten we weer even opletten want straks gaan we hier op de terugweg weer terecht komen. Nu draaien we echter links de bossen in en volgen deze weg weer over een flink stuk tot ruim 100 meter voorbij het buitenverblijf waar we weer rechts indraaien. Aan het eind van deze weg - we zijn nu haast bij het kasteel - nogmaals rechts tussen de twee vijvers tot bij de brug van het kasteel. We zijn nu halfweg, kunnen wat uitrusten en de mooie omgeving eens verkennen. Op het riviertje, 'de Wimp' staat nog de zeer oude in verval zijnde watermolen. Het molensrad is nog gedeeltelijk te zien, doch in erg vervallen toestand! De molen zou uit het jaar 1462 dagtekenen. Op de muur staat nochtans 1477.

Terug de fiets op en huistoe. Eerst voor een deel de weg terug langs waar we gekomen zijn. Naast de hoeve en het buitenverblijf, waarover we het daarstraks al hadden, en dan terug door het bos tot aan de plaats waar we even geleden gevraagd hadden om op te letten. Hier draaien we nu niet meer rechts in maar bollen gewoon rechtdoor en volgen deze weg tot aan de hoeve links van de weg. Aan deze hoeve gaan we links en rijden onder de bomen tot aan 'Het Schipke' (Wie er nog nooit binnen geweest is moet er beslist eens binnenwippen). Het witte bruggetje over de Nete gaan we niet oversteken. We volgen dan ook rechts de Nete-dijk; over een korte afstand slechts tot we aan een prikkeldraadafsluiting komen. Hier nemen we het wegeltje tussen de draad en het dennebosje tot aan enkele beukebomen waar we links afslaan. We rijden nu westwaarts langs de rand van het bos. Steeds rechtdoor rijdend stijgen we tussen dichte begroeiing het bos in en komen nu vlak naast een oude Netearm. De weg is hier enkele meters minder goed en men moet wel opletten voor laaghangende takken. Eens het struikgewas uit komen we nu op een zandweg waar we rechts inslaan en omhoog klimmen naar de kapel van Kruiskensberg toe. Vlak voor de kapel draaien we links de zandwegel in die we volgen tot hij op de betonweg uitkomt. Op die betonweg rijden we gewoon rechtdoor richting Berlaar, steken de Netebrug over en nemen dan na een paar honderd meter rechts het asfaltbaantje naar Gestel. Eens het prachtige kasteel 'Hof van Rameyen' voorbij nemen we het wegeltje rechts vlak naast de hofgracht, steken het witte bruggetje over de Nete over, en belanden dan op een betonweg. Hier gaan we weer links en kunnen dan weer een flink stuk rechtdoor fietsen tot we na een scherpe bocht links de Rooiestraat in-

WATERHOLE HERBYER
Hevarey 1977

rijden. Deze betonweg gaat aan de grensscheiding met Kessel in een asseweg over. Aan de hoeve 'De Hel' enkele meters voorbij de 'Vis-beek' draaien we rechts, komen zo op de steenweg waar we links inslaan richting Kesseldorp waar we zonder verdere beschrijving wel zullen geraken.

De totale afstand van deze mooie fietsuitstap bedraagt ongeveer 25 Km.

Lode Van Regenmortel

NIEUWS VAN HET GROENCOMITE

Er is iets ongelooflijks gebeurd. In onze betrekkingen met ons vroeger gemeentebestuur hebben wij, op twee uitzonderingen na, nooit enig antwoord gehad vanuit de ivoren toren. Soms kregen we een lading scheldwoorden te horen maar verder werden we genegeerd. Op ons eerste schrijven aan het nieuw bestuur van de gemeente kregen we vrij vlug een positief en vriendelijk antwoord. Onze voorzitter was er zo van aangedaan dat hij in 't geheel niet meer kon spreken. Als toegewijd misdienaar wist hij het wierookvat hangen en met dat walmend ding wou hij onmiddellijk gaan zwaaien voor het Nijlens gemeentehuis tot iemand de bemerking maakte dat sommige raadsleden die voorname geur een beetje ontwend zijn. Gedienschtig als steeds haalde de secretaris de bestofte loftrompet van 't zolder maar uit een brief aan de Korinthiërs had hij onthouden dat zo'n schetterend stuk koper ook niet de ware liefde is. Er werd dus beroep gedaan op een geletterde die zo bereidwillig was achter zijn schrijftikkertje te kruipen om den volke kond te doen dat er hardhandig werd ingegrepen tegen de stoute jongens met bijl die het op onze groene longen hebben gemunt en dat het nieuwe groen in de Lindekensbaan zeer sierlijk staat.

Wij hopen dat er geen sleet komt op de nieuwe bezems. Tot nu toe hadden wij naar zelden de gelegenheid om met bloemekens te smijten. Als 't goed is zeggen wij het ook. En gaarne !

Er heerst een onvoorstelbare Babelse verwarring omtrent de te gebruiken plaatsaanduiding voor gefusioneerde gemeenten.

Aan inwoners van Kessel wordt in vele gevallen briefwisseling toegestuurd onder de vermelding 2508 NIJLEN of 2508 NIJLEN(Kessel), enz.

Een dergelijke adresopgave is natuurlijk je reinste onzin!

Wij zijn nu wel tegen ons goesting op een 'democratische' manier met Nijlen gefusioneerd maar dit betekent nog niet dat wij dan in Nijlen wonen!

Een inwoner van Nijlen schrijft 2260 NIJLEN. Iemand van Bevel tikt op zijn brief 2261 BEVEL. Een inwoner van Kessel dient dus enkel en alleen als juist adres op te geven 2508 KESSEL.

Gelijk welke andere adresopgave is voorlopig foutief, zinloos en idioot!

Verantwoordelijke Uitgevers

DAVIDSFONDS KESSEL	GROENCOMITE KESSEL	HEEMVRIENDEN KESSEL
Romain Verreydt	Herman Van Regenmortel	Frans Lens
Landstraat, 37/2	Salvatorbaan, 9	Berlaarsesteenweg, 31
2508 KESSEL	2508 KESSEL	2508 KESSEL

Redactie en Lay-out : Herman Van Regenmortel